

Smrt na Santorini

Záhady slečny Ashfordové

Vivian Conroy

„Zavražděna?“ zopakovala Atalanta překvapeně. „Proč si to myslíte?“ „Kvůli jejímu poslednímu dopisu. Napsala, že pro nás brzy bude mít novinky. Šokující novinky.“ Žena máchla rukou. „Myslela jsem si, že možná potkala nějakého mladíka nebo někoho, kdo posílil její touhu stát se fotografkou. Že vyleká svého otce a mě tím, že se provdá nebo odjede do New Yorku, aby pracovala v nějakých novinách, nebo něčím jiným, co dělají hloupé dívky.“ Odfrkla si. „Ale teď jsem si jistá, že tím myslela, že objevila nějaké nebezpečné tajemství a někdo ji zabil, aby zůstalo skryto. Musí to tak být.“

Atalanta opatrně zvažovala svou odpověď. Nechtěla ranit ženy city tím, že její teorii lehkovážně odmítne, ale zároveň nedokázala tak docela spatřit přímou souvislost mezi nekonkrétním prohlášením a něčí náhlou, zjevně náhodnou smrtí. Nezkoumají snad lidé nevinné události v jiném světle, jakmile přesvědčí sami sebe, že něco musí být v nepořádku? Tiše řekla: „To nevíte jistě. Jaké obrovské tajemství by vaše dcera mohla odhalit, když žila s postarší dámou?“

„Ta zmíněná postarší dáma v tom hradu jen bydlí, nevlastní ho.“ Žena si pospíšila, aby svou teorii vysvětlila hlasem zastřeným naléhavostí. „Ten hrad patří jejímu synovci Pietru Bucardiovi. Je to úspěšný obchodník. On a jeho žena Victoria často zvou do hradu hosty, aby na ně udělali dojem jeho nádherou. Už dříve jsem slyšela, že shání investory do svých plánů. Co když jsou ty plány nějak nepoctivé a moje dcera na to přišla?“

„Myslíte si, že by ji v takovém případě zabil? Aby ochránil svá tajemství?“

„Pokud se jedná o peníze, jsou lidé schopní čehokoli. Čehokoli!“ Ženin hlas byl odhodlaný. Musíte zjistit, co se stalo. Nedokážu žít s myšlenkou, že byla moje dcera zavražděna a vrah vyvázne bez trestu.“

„To chápu, ale... jak bych vůbec mohla něco takového odhalit?“

„Ta stará teta potřebuje novou společnici. Protože byli Bucardiové tak spokojení s Letitií, nabídla jsem se, že se poptám po náhradě. Mohu vás doporučit. Mohu si vymyslet nějaké reference, aby vás přijali. Prosím, jeďte tam a vyšetřete to, aby moje mysl našla klid.“ Žena popadla Atalantu za ruku a stiskla ji. „Nechci věřit, že byla zavražděna. Opravdu. Raději bych se smířila s tím, že to byla nehoda a musím se naučit žít s vědomím, že se už nikdy nevrátí domů. Pak bych se mohla vyléčit ze svého žalu, pokud je něco takového vůbec možné. Ale nejdříve musím s jistotou vědět, jak Letitia zemřela. Že se jí opravdu stala nehoda, když byla sama na útesech. Že tam s ní nebyl nikdo, kdo by ji strčil přes okraj. Jestli tam pojedete a uvidíte všechno na vlastní oči, můžete přijít na to, co se stalo. Její věci jsou pořád tam. Victoria slíbila, že je sbalí a pošle nám je, ale ještě to neudělala. Letitia pořídila množství fotografií a vytvořila z nich alba. Zjistěte, co fotografovala. Jestli něco neobjevila právě tímhle způsobem. Třeba se vám dokonce podaří najít důkaz o tom, jaké tajemství odhalila a kdo se tím mohl cítit ohrožen.“

Atalanta se zhluboka nadechla. Ty snímky mohly obsahovat stopu.

Ale i kdyby ano... Ten úkol se zdál být obrovský a nesplnitelný pro osobu zvenčí, která by vystupovala jako nová společnice. Mohla by o svou předchůdkyni projevit zdvořilý zájem, ale nic víc. Jinak by vzbudila nežádoucí pozornost a ohrozila své poslání. „Proč tam nezajedete sama? Jste příbuzná a můžete položit víc otázek.“

„Nedokážu být objektivní. Prozradila bych se nebo dospěla k ukvapenému závěru. Potřebuji někoho, kdo v tom není osobně zainteresován a kdo může zkoumat fakta s otevřenou myslí. Jste schopná a obdivuhodně se hodíte na roli společnice. Zdáte se být dostatečně kultivovaná, abyste splnila jejich požadavky na někoho s vkusem a dobrým vychováním, ale nebudete je převyšovat.“

Atalanta nevěděla, zda má být tím posouzením své osoby polichocena nebo uražena.

Žena pokračovala: „Jako společnice budete nenápadná, ale všechno uvidíte a uslyšíte.“ Naléhavě a vřele stiskla Atalantě ruku. „Moc toho vašemu dědečkovi dlužím. Vrátil mě zpátky do života. Od vás teď potřebuji, abyste udělala totéž a uklidnila mou mysl. Prosím, zvažte moji žádost. Štědře se vám odměním.“ Ta poslední slova dodala po krátkém zaváhání.

„Nepotřebuji bohatou odměnu,“ řekla Atalanta rychle. „Můj dědeček vždycky považoval pomoc bližním při řešení případů za morální povinnost každého, kdo má k tomu patřičné schopnosti.“

„Tak mi aspoň dovozte, abych vám zařídila cestu na Santorini. Pošlu vám podrobnosti o ubytování. Jakmile budete na ostrově, začnete pracovat pro rodinu Bucardiových a budete od nich dostávat mzdu.“

Atalantě bylo poněkud trapné přijímat peníze za místo, které si nezasloužila, protože vskutku nebyla kvalifikovaná společnice, ale to mohla vždycky napravit. Opravdu chtěla vidět Santorini. Věděla o tom ostrově málo a toužila prozkoumat pěšiny na útesech a vychutnávat si nekonečné výhledy na moře s vědomím, že ty ostrovy jsou součástí obrovské řecké říše, o níž četla, když jako malá hltala dějiny a mýty o trojské válce a všech řeckých hrdinech a hrdinkách. Nesla dokonce jméno jedné z nich, lovkyně Atalanty. Jméno, které pro ni rodiče vybrali při narození dlouho předtím, než byla požádána, aby kráčela v dědečkových šlépějích a lovila vrahy.

Atalanta přikývla. Už se rozhodla. Zjevně bylo načase, aby se navzdory dovolené znovu vydala na lov vrahů.

Pokud se opravdu jednalo o vraždu, připomněla si, ale tahle ubohá truchlící matka se nenechala zmást tvrzením, že ji o dceru připravila nějaká nsmyslná nehoda.

„Nemůžu vám slíbit výsledky,“ varovala ji.

„To chápu. Chci to jenom zkusit. Pro svoji malou holčičku.“ Žena se snažila potlačit čerstvé slzy. „Nebyla jsem připravená nechat ji odejít do světa, pracovat v Americe nebo se vdát. A teď ji musím nechat odejít nadobro. Jak se s tím mám vyrovnat?“

Atalanta sklonila hlavu a hleděla na podlahu, zatímco žena vzlykala. Nedalo se říct nic povzbudivého. Ta matka měla zlomené srdce, které se už nikdy nezhojí. Ztráta dítěte zanechá prasklinu táhnoucí se celým zbývajícím životem.

Všechno, co jí mohla Atalanta nabídnout, byl slib, že bude pátrat po pravdě a zjistí, zda to skutečně byla nebo nebyla...

Navlhčila si rty. Teorie, že to *nebyla* nehoda, byla šokující. Nejen pro matku, ale i pro Atalantu samotnou. Jestli pojede na Santorini, aby zaujala místo někoho, kdo byl zavražděn možná kvůli tomu, co objevil v hradu, v rodině... nebude také v nebezpečí?

Bude muset být mimořádně opatrná, aby utajila svou identitu a skryla své skutečné poslání na tak dlouho, jak jen to půjde.

Řekla: „Jestli mě představíte... Můžete mě vyhledat v hotelu. Ještě pár dní tam zůstanu. Měla jsem v plánu odjet do Florencie, ale to bude muset počkat.“

„Děkuji vám.“ Žena ustoupila a skoro se zapotácela. „Děkuji vám. Všechno připravím a dám vám vědět.“ Rychle zamířila k východu a její tmavá postava na okamžik zastínila sluneční světlo.

Byla v černém, protože truchlila za svou dceru. A Raoul si myslel, že je nějaký mstivý zabiják...

Ale i když už byla tato varianta mimo hru, Atalantina situace stále vyžadovala zamyšlení. Přijala velký úkol, ale měla jen velmi málo informací. Věděla jen, že devatenáctiletá dívka spadla z útesu. Kde začít?

Atalanta si položila ruku na tvář. Jak se s tím úkolem vypořádat? S kým si promluvit? A hlavně, jak má vypátrat něco užitečného, aniž by na sebe upoutala pozornost? Kdyby totiž vyšlo najevo, že se zajímá o úmrtí své předchůdkyně, mohla by také přijít o život.

Vchod zatemnil další stín. Že by se ta žena vrátila? Atalanta strnula se všemi smysly ve střehu, zatímco zírala na vstupující postavu. Vysokou, urostlou, v lehkém obleku a klobouku.

Raoul.

Navzdory slabému světlu svící si všimla jeho zachmuřeného výrazu. „Proč jste s tím souhlasila?“ zeptal se tiše. „Nezachytil jsem venku všechno, ale získal jsem obecnou představu. Když se pokusíte zjistit, co se té dívce stalo, ohrozíte sama sebe.“

„Její matka je zdrcená. Těžko jsem ji mohla odmítnout. Kromě toho jsem se vždycky chtěla podívat na Santorini.“

Raoul potřásl hlavou. „Zlehčujete to, Atalanto. Ale víte stejně dobře jako já, co to obnáší. Každý, kdo se pídí po pravdě, zaplatí jistou cenu. A víte velmi málo.“

„Stejně málo, jako když jsem v Paříži kývla na prosbu Eugénie Frontenacové, abych prověřila anonymní dopis obviňující jejího nastávajícího

manžela z vraždy. Vrhla jsem se do toho po hlavě, vypravila jsem se s ní do Provence a vyšlo to.“

Uvědomila si, jak lehkomyslně to znělo, a spěšně dodala: „Samozřejmě i díky vaší pomoci.“

Raoul jí věnoval cynický úsměv. „A kdo vám pomůže teď? Budete v té domácnosti sama. Mohli by v tom mít prsty členové té rodiny nebo někdo ukrývající se mezi personálem. S Bucardiiovými jsem se už setkal. Jsou okouzlující pár, když pořádají společenskou večeři, ale oba pocházejí z mocných rodů a jsou zvyklí, že je vždy po jejich.“ Zdálo se, že chce dodat další podrobnosti, a Atalanta dychtivě čekala, až si bude moci začít vytvářet představu o rodinném kruhu, do něhož měla vstoupit. Možná se Raoul setkal i s tou postarší dámou, pro kterou bude pracovat, a bude moct Atalantě povědět, zda je náročná. Věděla, že aby mohla vyšetřovat, bude potřebovat trochu času pro sebe. Nebo se toho hodně dozví jen díky pouhé své přítomnosti v domácnosti, vycítí napětí a odhalí vztahy mezi jejími členy?

Raoul rozhořčeně řekl: „Proč riskovat kvůli ženě, která vám ani neukázala obličej? Mohla si celý ten příběh vymyslet.“

„A za jakým účelem? Právě jste řekl, že Bucardiovy znáte.“

„Ze závodů.“

Mělo to znamenat, že si s nimi nikdy nevyměnil víc než pár zdvořilostních frází? „Ale mohl byste zjistit, zda mají hrad na Santorini, že? A zda má pan Bucardi postarší tetu, která potřebuje společníci, protože ta předchozí nešťastnou náhodou zemřela. Pak budeme vědět, zda jsou ty podrobnosti pravdivé. Kromě toho, ta žena v černém mi slíbila, že mě té rodině představí. Bucardiovi ji požádali, aby našla novou společníci. Nepotvrzuje to její příběh?“

„Vypadá to tak. A Bucardiovi opravdu mají hrad na Santorini, kde tráví léto.“

„Takže do sebe všechno zapadá.“ Atalanta pocítila vlnu úlevy, že neskočila na lep lhářce. Raoul si myslel, že byla naivní, když uvěřila každému jejímu slovu, ale zřejmě se mýlil. „Požádám Renarda, aby mi sehnal další informace. Obvykle je velice důkladný. Ale jsem si celkem jistá, že se ukáže, že ta žena mluvila pravdu a její dcera v hradě Bucardiových opravdu pracovala. Samozřejmě se nedozvíme, zda Letitii skutečně někdo strčil. To je pouze domněnka její matky. Co když dospěla k závěru, že šlo o cizí zavinění, prostě jen proto, že se nedokáže smířit s tím, že její dcera zemřela

nešťastnou náhodou? Taková smrt se zdá být tak nepředstavitelná, že musí existovat jiný důvod. Ruka na jejích zádech, někdo, kdo se rozhodl ji zabít. Ale nemuselo to tak být. Pokud by se mi podařilo dokázat, že šlo opravdu o nehodu, mohla by to pro ni být úleva. Jinak ji bude do konce života sužovat nejistota.“

„Chápu, jak to myslíte.“ Na okamžik zauvažoval, až se mu na čele objevily hluboké vrásky. „Ale o tom, co se stalo na nějakém vzdáleném ostrově, si nemůžete udělat správný úsudek tady,“ mávl okolo sebe. Musíte se tam vypravit a možná se vystavit nebezpečí. Takový hrad má vysoké strážní věže a hluboké, vlhké, temné sklepy; terasu obrácenou k moři s pouhou nízkou zídou mezi vámi a vodou dole. Jediné strčení do zad, když budete obdivovat výhled...“

Atalanta skoro pocítila náhlý tlak v zádech a představila si, jak přepadává přes zídou a říti se do moře pod ní. Zalapala po dechu. Raoul však jen zkoušel, zda si všechno dobře promyslela. „Kdyby tam byl vrah, určitě by nebyl tak hloupý, aby tak brzy znovu zabil. Jedna nehoda by mohla být uvěřitelná, ale hned dvě po sobě?“

Raoul zavrtěl hlavou. „O to nejde. Musíte zvážit, do čeho se pouštíte.“ Po chvíli dodal: „Neměla byste na to být sama.“

Atalanta na něho překvapeně pohlédla. Opravdu tím myslel to, co ji napadlo?

Ten den už jednou jeho pomoc odmítla a krátce nato toho litovala. Neměla by tu samou chybu opakovat. Ale proč jí to vlastně nabízí? „Opravdu byste tam jel se mnou, kdybych vás o to požádala? Nebo dychtíte po pozvání jen proto, abyste mi pak řekl, že nemáte čas?“ Chápala jeho důvody zapojit se do jejího případu, kvůli kterému ji právě vyplísnil, protože považoval to, jak rychle ho přijala, za riskantní. Musela se však ptát, i když věděla, že je Raoul příliš chytrý a ostražitý, než aby jí toho hodně prozradil.

Raoul neuhnul pohledem. „Chci jenom vědět, jestli si myslíte, že vám posledně byla moje přítomnost užitečná.“

Užitečná a matoucí, rozčilující a rušivá zároveň. Dovedl ji k tomu, aby neuvažovala jen o případu, ale také o sobě, o svých motivacích, myšlenkách a pocitech. „Ano,“ odpovíděla váhavě.

Raoul se zasmál. „To nezní moc přesvědčivě.“

„Ano, byla, vím, že byla,“ řekla netrpělivě. „Bez vaší pomoci bych vraha nikdy nedopadla.“

„To jsem chtěl slyšet. Jestli mám změnit svůj rozvrh, abych se mohl do téhle záležitosti vložit, chci vědět, že vám budu cenným přínosem. Rovnoprávním partnerem. Ne jen někým, kdo musí použít své svaly, když vaše geniální dedukce zatlačí vraha do kouta.“

Atalanta se kousla do rtu. Snažila se vypadat, jako by byla skutečně na vážkách. „Rovnoprávním partnerem? Nejsem si jistá, že jste se na posledním vyšetřování podílel tak moc. Neustále jste mě sváděl ze stopy.“

Raoul se zatvářil uraženě. „Testoval jsem vaše teorie, kladl oprávněné otázky. Potřebujete někoho, kdo bude zpochybňovat vaše závěry, a ne jen dělat, cokoliv navrhnete.“

Musela uznat, že má pravdu, ale nikdy by mu to nepřiznala. Místo toho se zeptala: „Co myslíte tou změnou rozvrhu? Nečekají vás závody?“

„Vlastně mám dva týdny volno. Měl jsem v úmyslu věnovat je návštěvám sponzorů, ale také jsem přislíbil, že prověřím možnost uspořádat ostrovní závody jako ty na Krétě. A Santorini se nabízí jako možnost. Nemám ponětí, jestli by se tam dala vytyčit vhodná trasa, tak bych tam mohl zajet oficiálně proto, abych prověřil potenciál ostrova pro uspořádání závodu, zatímco ve skutečnosti bych se s vámi podílel na vyšetřování smrti té dívky.“ V jeho hnědých očích se zajiskřilo. „Co vy na to?“

„To zní jako skvělý nápad.“ Atalanta potlačila nával radosti z vědomí, že se bude s Raoulem víc vídat. Výhody jejich spolupráce nikterak nepřeceňovala. Nejspíš jí jen poleze na nervy svými poznámkami a tím, jak k té záležitosti bude chtít přistupovat.

„Dobře, tak domluveno.“ Raoul se obrátil k odchodu.

Atalanta chvatně řekla: „Koupila jsem si nějaké sklo. Jestli si pořád chcete prohlédnout Benátky a zajít do dóžecího paláce za vaším přítelem a potom společně na večeři...“

Raoul se zarazil. Na okamžik si byla jistá, že zaslechla, jak se tiše zasmál. „Je mi líto, ale nemůžu,“ řekl. „Víte, jestli mám za pár dní odjet na Santorini, abych vám pomohl, musím tady nejdřív dokončit to, kvůli čemu jsem přijel. A to znamená, že musím dodržet svůj slib a vzít na večeři další dámu. Dnes večer.“

Atalanta ucítila, jak jí zahořely tváře, a nejraději by se propadla hanbou. Tohle dělal pokaždé. Nemyslel svá slova vážně. Zmátl ji a nechal ji přemýšlet, co se to právě stalo. „Omlouvám se,“ řekla. „Nechtěla jsem naléhat.“ Bylo hloupé, že mu připomněla jeho dřívější nabídku.

„Jen klid,“ řekl Raoul. „Brzy se budeme vídat dost často.“

„To nezní, jako byste se na to těšil,“ zavolala za ním, když vyšel ven.

Zmizel jí z očí a pak se vrátil, strčil hlavu do dveří a řekl: „Mluvte za sebe, slečno Ashfordová. Těším se na Santorini, protože je to úžasný ostrov. A jestli vás moje společnost bude těšit nebo ne, záleží hlavně na vás.“

*A udělal to znova, pomyslela si Atalanta napůl podrážděně, napůl poba-
veně. Nechá mě uvažovat, co měla ta poslední poznámka znamenat. Neměla
bych prostě krotit svá očekávání a počkat, co tahle spolupráce přinese?*

Rozhodně to změnilo její plány na dovolenou. Brzy odjede z Benátek a za-
míří na nádherný řecký ostrov, aby prošetřila náhodnou smrt mladé ženy.

Nový případ a nová šance otestovat své schopnosti na složité hádance.

Překlad Ondřej Duha